TIESAS SPRIEDUMS (trešā palāta)

2011. gada 8. decembrī *

Lieta C-81/10 P

par apelācijas sūdzību atbilstoši Tiesas Statūtu 56. pantam, ko 2010. gada 10. februārī iesniedza

Francija Télécom SA, Parīze (Francija), ko pārstāv S. Otbūrs [*S. Hautbourg*], L. Olsa Moreno [*L. Olza Moreno*] un L. Gofruā [*L. Godfroid*], *avocats*,

apelācijas sūdzības iesniedzēja,

pārējie lietas dalībnieki —

Eiropas Komisija, ko pārstāv E. Žipinī Furnjē [*E. Gippini Fournier*] un D. Grespāns [*D. Grespan*], pārstāvji, kas norādīja adresi Luksemburgā,

atbildētāja pirmajā instancē,

Francijas Republika, ko pārstāv Ž. de Bergess [*G. de Bergues*] un Ž. Gštalters [*J. Gstalter*], pārstāvji,

prasītāja pirmajā instancē.

TIESA (trešā palāta)

šādā sastāvā: palātas priekšsēdētājs K. Lēnartss [*K. Lenaerts*], tiesneši J. Malenovskis [*J. Malenovský*], R. Silva de Lapuerta [*R. Silva de Lapuerta*] (referente), E. Juhāss [*E. Juhász*], un D. Švābi [*D. Šváby*],

ģenerāladvokāts N. Jēskinens [*N. Jääskinen*],
sekretāre A. Impellicēri [*A. Impellizzeri*], administratore,

ņemot vērā rakstveida procesu un 2011. gada 31. marta tiesas sēdi,

noklausījusies ģenerāladvokāta secinājumus 2011. gada 8. septembra tiesas sēdē,

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

1 Ar savu apelācijas sūdzību *France Télécom SA* (turpmāk tekstā — "*France Télécom*") lūdz atcelt Eiropas Kopienu Pirmās instances tiesas [Vispārējās tiesas] 2009. gada 30. novembra spriedumu apvienotajās lietās T-427/04 un T-17/05 Francija un *France Télécom*/Komisija (Krājums, II-4315. lpp.; turpmāk tekstā — "pārsūdzētais spriedums"), ar kuru Vispārējā tiesa noraidīja prasību atcelt Komisijas 2004. gada 2. augusta Lēmumu 2005/709/EK par valsts atbalstu, ko Francija sniegusi *France Télécom* (OV 2005, L 269, 30. lpp.; turpmāk tekstā — "apstrīdētais lēmums").

Prāvas rašanās fakti

2 Pārsūdzētajā spriedumā Vispārējā tiesa izskatāmās prāvas tiesisko regulējumu un faktus ir izklāstījusi šādi:

"[..]

2. "*France Télécom*" aplikšana ar profesionālās darbības nodokli

Vispārējā profesionālās darbības nodokļa sistēma

16 Profesionālās darbības nodoklis ir vietējais nodoklis, kura tiesiskais regulējums ir paredzēts likumā un kodificēts Vispārējā nodokļu kodeksā.

17 [..] profesionālās darbības nodokli katru gadu maksā fiziskas vai juridiskas personas, kas 1. janvārī pastāvīgi darbojas kā pašnodarbinātas personas.

18 [..] profesionālās darbības nodoklis tiek noteikts atbilstoši nodokļu maksātāju maksātspējai, ko novērtē pēc ekonomiskiem kritērijiem atkarībā no nodokļu maksātāju veikto darbību nozīmes tās pašvaldības teritorijā, kura to iekasē.

19 No tā izriet, ka profesionālās darbības nodoklis ir nodoklis, kura bāzi veido nevis peļņa, kas gūta no uzņēmuma darbības, bet gan — šīs prāvas rašanās faktu dienā — tā daļa no ražošanas faktoru (kapitāls un darbs) vērtības, ko nodokļu maksātājs izmanto katrā pašvaldībā, kurā ir ieviests šis nodoklis.

20 [..] attiecībā uz nodokļiem par 1994.–2002. gadu, juridisko personu gadījumā, kas tiek apliktas ar sabiedrību ienākuma nodokli, profesionālās darbības nodokļa bāzi veidoja, pirmkārt, to pamatlīdzekļu īres vērtība, kas profesionālās darbības vajadzībām bija nodokļu maksātāja rīcībā atskaites periodā, un, otrkārt, daļa algu, kuras izmaksātas atskaites periodā.

21 [..] atskaites periods [..] ir priekšpēdējais gads pirms tā, kurā tika uzlikts nodoklis, ja finanšu gads atbilst kalendārajam gadam, vai, ja tas tā nav, ierobežots finanšu gads priekšpēdējā gadā pirms tā, kurā tika uzlikts nodoklis.

22 [..] profesionālās darbības nodoklis tiek ieviests katrā pašvaldībā, kur nodokļu maksātājam ir telpas vai zemes gabali, līdzekļu, kas tajos atrodas vai ir ar tiem saistīti, īres vērtības un personālam izmaksāto algu dēļ.

[..]

Normas, kas piemērojamas *France Télécom*

Aplikšanas ar nodokļiem saskaņā ar vispārējo tiesību normām princips

25 [1990. gada 2. jūlija] Likum[ā] Nr. 90-568 [par pasta un telekomunikāciju publisko pakalpojumu organizāciju (1990. gada 8. jūlija *JORF*, 8069. lpp.; turpmāk tekstā — "Likums Nr. 90-568")], ar kuru tika izveidota *France Télécom* [..], ir paredzētas īpašas tiesību normas nodokļu jomā.

26 [..] ievērojot [noteiktus] izņēmumus, *France Télécom* [principā] tiek aplikta ar nodokļiem un nodevām [..], ar kuriem apliek privātos uzņēmumus, kas veic vienas un tās pašas darbības.

Iepriekš noteikts maksājums

27 [..] līdz 1994. gada 1. janvārim *France Télécom* bija jāapliek tikai ar tiem nodokļiem un nodevām, ko faktiski sedza valsts. Līdz ar to *France Télécom* nebija jāmaksā ne sabiedrību ienākuma nodoklis, ne vietējie nodokļi, tostarp profesionālās darbības nodoklis. Turpretim par 1991.–1993. gadu *France Télécom* bija jāsamaksā nodoklis, kas ik gadu ir noteikts likumā par finansēm, tādas summas robežās, kuras bāze pirms aktualizēšanas bija vienāda ar atlikumu telekomunikācijām paredzētajā papildu budžetā 1989. gadam [..]

Īpašais nodokļ[a] režīms

[..]

30 Nodoklis, [kas jāmaksā kā profesionālās darbības nodoklis], ar kuru apliekamā summa nodokļa bāzes aprēķināšanas nolūkā atbilda Vispārējā nodokļu kodeksā paredzētajiem vispārējiem noteikumiem [..], tika noteikts, piemērojot vidējo svērto likmi valstī, kas izriet no likmēm, par kurām iepriekšējā gadā nobalsojušas visas vietējās pašvaldības [..]

31 Turklāt *France Télécom* par pārvaldības izdevumiem 8 % vietā tika piemērota 1,9 % likme, proti, papildu summa, ko valsts atskaita, lai kompensētu izdevumus, kuri nodokļu dienestiem radušies, izveidojot reģistrus un atgūstot profesionālās darbības nodokli par labu vietējām pašvaldībām.

32 Ieņēmumi no nodokļa bija jāpārskaita valstij vai — daļā, kas pārsniedz iemaksu, kura samaksāta par 1994. gadu un kura katru gadu pielāgota atkarībā no patēriņa cenas rādītāja izmaiņām, — valsts profesionālās darbības nodokļa izlīdzināšanas fondam [..]

[..]

3. Administratīvais process

35 2001. gada 13. martā Teritoriālo pašvaldību apvienība profesionālās darbības nodokļa atgūšanai no *France Télécom* un *La Poste* saskaņā ar vispārējām tiesību normām (*Association des collectivités territoriales pour le retour de la taxe professionnelle de France Télécom et de La Poste dans le droit commun*) Komisijā iesniedza sūdzību, saskaņā ar kuru īpašais nodokļ[a] režīms bija uzskatāms par

valsts atbalstu, kas nav saderīgs ar kopējo tirgu. Sūdzības iesniedzēja atsaucās uz zaudētajiem ieņēmumiem, ko dažās komūnās izraisīja vidējās svērtās likmes valstī piemērošana.

36 Pēc šīs sūdzības 2001. gada 28. jūnijā Komisija nolēma uzsākt iepriekšēju īpašā nodokļ[a] režīma pārbaudes procedūru un nosūtīja Francijas Republikai lūgumu sniegt informāciju šajā sakarā.

37 Ar 2001. gada 26. septembra vēstuli Francijas Republika uz šo lūgumu sniegt informāciju atbildēja, norādot, ka īpašais nodokļ[a] režīms nav valsts atbalsts, jo tas neradīja nekādas priekšrocības *France Télécom* un neradīja nekādus līdzekļu zaudējumus valstij.

38 2003. gada 30. janvārī Komisija pieņēma lēmumu uzsākt EKL 88. panta 2. punktā paredzēto oficiālo pārbaudes procedūru attiecībā uz atbrīvojumu no profesionālās darbības nodokļa, kas *France Télécom* tika piemērots 1991.–1993. gadā, un īpašo nodokļ[a] režīmu (turpmāk tekstā — "lēmums par pārbaudes uzsākšanu"). Lēmums par pārbaudes uzsākšanu Francijas Republikai tika paziņots ar 2003. gada 31. janvāra vēstuli. Pēc Francijas iestāžu lūguma Komisija 2003. gada 7. martā darīja zināmu šī lēmuma koriģēto versiju. Lēmumā par pārbaudes uzsākšanu Komisija *France Télécom* sniegto priekšrocību novērtēja 1 miljarda Francijas franku (FRF) apmērā gadā apmēram kopš 1994. gada (73. un 74. punkts). Lēmums par pārbaudes uzsākšanu tika publicēts 2003. gada 12. martā (OV C 57, 5. lpp.).

[..]

4. Apstrīdētais lēmums

53 2004. gada 19. un 20. jūlijā 1667. sanāksmes laikā Komisijas locekļu kolēģija apstiprināja lēmuma projektu, kurā bija konstatēts, ka *France Télécom* ir saņēmusi valsts atbalstu, jo laikā no 1994. līdz 2002. gadam tai tika piemērots īpašs nodokļ[a] režīms (turpmāk tekstā — "attiecīgais atbalsts"), un bija pilnvarojusi par konkurenci atbildīgo locekli ar priekšsēdētāja piekrišanu pieņemt lēmuma galīgo versiju franču valodā, kas ir autentiskā valoda, pēc "juridiskas un lingvistiskas pārbaudes".

54 2004. gada 2. augustā Komisija pieņēma [apstrīdēto lēmumu]. Tas Francijas Republikai tika paziņots 2004. gada 3. augustā. [..]

[..]

61 [Apstrīdētajā] lēmumā Komisija sākumā norādīja, ka [..] paredzēto iepriekš noteikto maksājumu par laika posmu no 1991. līdz 1993. gadam varēja uzskatīt par tādu, kas aizstāj profesionālās darbības nodokli, kurš parasti bija jāmaksā par tiem pašiem gadiem. Līdz ar to atbrīvojums no profesionālās darbības nodokļa šajā laika posmā neveidoja valsts atbalstu ([apstrīdētā lēmuma] 22.–33. un 53. apsvērums).

62 Savukārt Komisija uzskatīja, ka īpašais nodokļ[a] režīms, kas bija piemērojams no 1994. līdz 2002. gadam, bija valsts atbalsts, kuru veidoja starpība starp nodokli, kas *France Télécom* bija jāmaksā saskaņā ar vispārējām tiesību normām, un to profesionālās darbības nodokļa iemaksu summu, kura tai faktiski bija jāmaksā (turpmāk tekstā — "nodokļa starpība"). Šis jaunais atbalsts, kas prettiesiski īstenots, pārkāpjot EKL 88. panta 3. punktu, turklāt nav saderīgs ar kopējo tirgu. Līdz ar to tas ir jāatgūst ([apstrīdētā lēmuma] 34.–53. apsvērums).

63 Lai īpašo nodokļ[a] režīmu kvalificētu par valsts atbalstu EKL 87. panta 1. punkta nozīmē, Komisija ir paudusi šādu argumentāciju.

64 Pirmkārt, Komisija ir norādījusi iemeslus, kuru dēļ tā uzskatīja, ka Francijas iestāžu arguments, ka laika posmā no 1994. līdz 2002. gadam konstatēto priekšrocību kompensēja iepriekš noteiktā maksājuma summa, kas *France Télécom* bija jāmaksā laikā no 1991. līdz 1993. gadam, bija jānoraida ([apstrīdētā] lēmuma 35.–41. apsvērums).

65 Vispirms Komisija ir norādījusi, ka ar Likumu [Nr.] 90-568 bija ieviesti divi secīgi un atšķirīgi nodokļu uzlikšanas režīmi: pirmkārt, atbrīvojumu režīms, kas bija piemērojams no 1991. līdz 1993. gadam, vispārējās tiesību normās paredzētos nodokļus, to skaitā profesionālās darbības nodokli, aizstājot ar iepriekš noteiktu maksājumu; otrkārt, speciāls režīms, kas paredz atkāpes, kā rezultātā nepietiekamā mērā tika iekasēts profesionālās darbības nodoklis, kas sākotnēji bija piemērojams no 1994. gada un kas vairs netika piemērots attiecībā uz nodokļa uzlikšanu par 2003. gadu ([apstrīdētā] lēmuma 36. un 38. apsvērums).

[..]

67 Līdz ar to Komisija uzskatīja, ka tā nevarēja pieļaut, ka nodokļu starpība, kas *France Télécom* bija radusies no 1994. līdz 2002. gadam, tiek kompensēta no iepriekš noteikta maksājuma, kurš maksāts no 1991. līdz 1993. gadam, kurš nebija saistīts ar profesionālās darbības nodokli ne īpašā veidā saistībā ar Likumu [Nr.] 90-568, ne arī ņemot vērā tā aprēķināšanas kārtību ([apstrīdētā] lēmuma 38. apsvērums).

68 Turklāt Komisija uzskatīja, ka attiecīgais iepriekš noteiktais maksājums drīzāk līdzinājās iemaksai kapitāla īpašnieka peļņā, nevis nodokļa uzlikšanai. Šajos apstākļos tikai izņēmuma kārtā Komisija varēja atzīt, ka šis maksājums kompensēja pilnīgu atbrīvojumu no profesionālās darbības nodokļa, ko *France Télécom* bija saņēmusi no 1991. līdz 1993. gadam. Parastas tiesību piemērošanas rezultātā, tieši

pretēji, varētu uzskatīt, ka šis atbrīvojums veidoja valsts atbalstu, kura summa bija jāpieskaita tai, ko veidoja nodokļu starpība, kura *France Télécom* bija radusies no 1994. gada saskaņā ar īpašo nodokļ[a] režīmu ([apstrīdētā] lēmuma 38. un 39. apsvērums).

69 Visbeidzot, Komisija uzskatīja, ka argumentācija, saskaņā ar kuru no maksājumiem, ko *France Télécom* bija veikusi par labu valstij no 1991. līdz 1993. gadam, bija jākompensē samazinātais nodoklis, ko *France Télécom* bija maksājusi no 1994. gada, nozīmēja, ka par nodokļu atlaidi salīdzinājumā ar vispārējām tiesību normām jāpārkvalificē nodokļu pārpalikums, kas *France Télécom* bija jāsamaksā laika posmā no 1991. līdz 1993. gadam, kas neizriet no Likuma [Nr.] 90-568. Šis teorētiskais pamatojums *a posteriori* neatbilda arī parastajai Francijas nodokļu tiesību normu piemērošanai, bet tā vienīgais mērķis bija izvairīties no *France Télécom* piešķirtā valsts atbalsta atgūšanas ([apstrīdētā] lēmuma 40. apsvērums).

70 Otrkārt, Komisija uzskatīja, ka nodokļu starpība *France Télécom* radīja priekšrocību, kas piešķirta no resursiem, kuri bija jāiekļauj valsts budžetā, un līdz ar to radīja valsts atbalstu ([apstrīdētā] lēmuma 42. apsvērums).

71 Treškārt, [apstrīdētā] lēmuma 43. un 44. apsvērumā Komisija ir norādījusi, ka, pieņemot lēmumu, ar ko ir konstatēta valsts atbalsta esamība, tā nevarēja ņemt vērā Francijas Republikas argumentu, saskaņā ar kuru bija jāņem vērā sabiedrību ienākuma nodokļu bāzu samazināšanās, kas izraisīja augstāku profesionālās darbības nodokļa summu maksāšanu, lai noteiktu tīro ieguvumu, ko bija saņēmusi *France Télécom* [..]

72 Ceturtkārt, Komisija, noraidot Francijas Republikas izteiktos argumentus, saskaņā ar kuriem attiecīgo atbalstu nevarēja atgūt, jo tika piemērotas tiesību normas par noilgumu, kas paredzēts [Padomes 1999. gada 22. marta] Regulas [EK] Nr. 659/1999 [ar ko nosaka sīki izstrādātus noteikumus [EKL [88. panta] piemērošanai (OV L 83, 1. lpp.)] 15. pantā, uzskatīja, ka attiecīgais atbalsts bija jauns atbalsts, nevis pastāvošs atbalsts ([apstrīdētā lēmuma] 45. apsvērums).

73 Pirmkārt, Komisija ir norādījusi, ka Regulas Nr. 659/1999 15. pantā paredzētā noilguma termiņa izbeigšanās rezultātā jauns atbalsts nekļuva par pastāvošu atbalstu, bet tikai neļāva Komisijai likt atgūt atbalstu, kas piešķirts vairāk nekā desmit gadus pirms datuma, kurā noilgums bija iestājies ([apstrīdētā] lēmuma 46.–48. apsvērums).

74 Otrkārt, Komisija norāda, ka atbalsta režīms tika ieviests ar Likumu [Nr.] 90-568 un ka iespējamais noilgums var attiekties tikai uz atbalstu, kas piešķirts atbilstoši šim režīmam, nevis uz pašu režīmu. Termiņa atskaites punkts līdz ar to ir diena, kad katrs atbalsts ir faktiski ticis piešķirts *France Télécom*, proti, katra gada diena, kurā bija jāmaksā profesionālās darbības nodoklis ([apstrīdētā] lēmuma 49. apsvērums).

75 Treškārt, Komisija piebilda, ka noilguma termiņu izbeidza lūgums sniegt informāciju, kas Francijas Republikai tika nosūtīts 2001. gada 28. jūnijā ([apstrīdētā] lēmuma 50. apsvērums).

76 Līdz ar to Komisija secināja, ka, tā kā pirmais norādītais atbalsts tika piešķirts par 1994. gadu, proti, mazāk nekā desmit gadus pirms 2001. gada 28. jūnija, attiecīgais atbalsts bija jāatgūst pilnībā ([apstrīdētā] lēmuma 51. apsvērums).

77 Piektkārt, Komisija norādīja, ka Francijas iestādes nebija norādījušas nevienu precīzu argumentu, lai pierādītu attiecīgā atbalsta saderību ar kopējo tirgu, un ka tai nebija zināms neviens juridiskais pamats, pamatojoties uz kuru to varētu atzīt par saderīgu ar kopējo tirgu ([apstrīdētā lēmuma] 52. apsvērums).

78 Līdz ar to [apstrīdētā] lēmuma 53. apsvērumā Komisija secināja, ka, pirmkārt, profesionālās darbības nodokļa režīms, kas *France Télécom* bija piemērojams no 1991. līdz 1993. gadam, nebija valsts atbalsts un ka, otrkārt, nodokļu starpība, kas *France Télécom* bija radusies laika posmā no 1994. līdz 2002. gadam īpašā nodokļ[a] režīma piemērošanas rezultātā, bija valsts atbalsts, kas nav saderīgs ar kopējo tirgu un ir īstenots prettiesiski un kas līdz ar to bija jāatgūst.

79 Tomēr precīzu atgūstamo summu nevarēja noteikt atšķirīgās informācijas dēļ, ko bija iesniegušas Francijas iestādes administratīvā procesa ietvaros. Komisija uzskatīja, ka atgūstamo atbalstu — bez procentiem — veidoja EUR 798 miljoni līdz EUR 1,14 miljardi ([apstrīdētā lēmuma] 54.–59. apsvērums).

80 [Apstrīdētā] lēmuma 54. apsvērumā Komisija ir atsaukusies uz ziņojumu, kuru Francijas parlamentam nosūtījusi nodokļu ģenerāldirekcija 2001. gada novembrī un saskaņā ar kuru "*France Télécom* nodokļu uzlikšanas nosacījumu tūlītēja normalizēšana, ņemot vērā profesionālās darbības nodokli, esot nemainīgai likmei, uzņēmumam radītu papildu nodokļus gandrīz EUR 198 miljonu apmērā".

81 Turklāt Komisija pamatojās uz 2003. gada 15. maija aprēķinu, kura rezultāti tabulas formā ir atspoguļoti [apstrīdētā] lēmuma 54. apsvērumā. Saskaņā ar Francijas

Republikas paziņotajiem datiem kopējais teorētiskais nodokļu apmērs, kas uzlikts *France Télécom* atbilstoši vispārējām tiesību normām 1994.–2002. gadā, bija EUR 8,362 miljardi. Faktiskais kopējais nodokļu apmērs, kas bija uzlikts uzņēmumam šajos pašos gados saskaņā ar īpašo nodokļ[a] režīmu bija EUR 7,222 miljardi. Nodokļu starpība, kas bija radusies *France Télécom* laika posmā no 1994. līdz 2002. gadam, līdz ar to bija EUR 1,14 miljardi.

82 Komisija turklāt ir norādījusi, ka ar 2004. gada 29. janvāra vēstuli Francijas iestādes tai darīja zināmu nodokļ[a] summu, kas uzlikta *France Télécom* atbilstoši vispārējām tiesību normām par 2003. gadu (EUR 773 miljoni), un apstiprināja 2003. gada 15. maija aprēķina pamatotību ([apstrīdētā] lēmuma 55. apsvērums). Tikai 2003. gada 16. un 23. jūnija sanāksmēs Francijas iestādes apstrīdēja šo skaitļu ticamību ([apstrīdētā] lēmuma 56. un 57. apsvērums).

83 2004. gada 5. jūlijā Francijas iestādes iesniedza jaunu aprēķinu. Tajā bija norādīti atšķirīgi rezultāti, kas bija atspoguļoti [apstrīdētā] lēmuma 58. apsvērumā iekļautajā tabulā. Kopējais teorētiskais nodokļa apmērs, kas par 1994.–2002. gadu uzlikts *France Télécom* saskaņā ar vispārējām tiesību normām, sasniedza EUR 8,02 miljardus. Nodokļu starpība, kas bija radusies *France Télécom* laika posmā no 1994. līdz 2002. gadam, līdz ar to bija EUR 798 miljoni.

84 Tā kā ziņas, ko Francijas Republika bija darījusi zināmas administratīvā procesa gaitā, bija pretrunīgas, Komisija secināja, ka tā nevar noteikt atgūstamo summu, kas svārstījās no EUR 798 miljoniem līdz EUR 1,14 miljardiem, kam pieskaitīti procenti. Komisija uzskata, ka precīza atgūstamā summa saskaņā ar lojālas

sadarbības pienākumu Francijas iestādēm bija jānosaka apstrīdētā lēmuma izpildes stadijā ([apstrīdētā] lēmuma 59. un 60. [apsvērums]).

85 Ņemot vērā visu iepriekš izklāstīto, [apstrīdētā] lēmuma rezolutīvā daļa ir formulēta šādi:

"*1. pants*

[Francijas Republikas] nelikumīgi piešķirtā valsts palīdzība *France Télécom*, piemērojot uzņēmumam īpašu profesijas nodokļa kārtību laika periodā no 1994. gada 1. janvāra līdz 2002. gada 31. decembrim [..], ir pretrunā [..] EKL [..] 88. panta 3. punkt[am] un neatbilst Kopējam tirgum.

2. pants

1. [Francijas Republikai] jāveic visi nepieciešamie pasākumi, lai atgūtu no *France Télécom* 1. pantā definēto palīdzību.

2. Parāda atgūšana nav atliekama un ir veicama saskaņā ar valsts tiesību aktu procedūru, ar nosacījumu, ka tā ļauj nekavējoties un efektīvi izpildīt šo lēmumu.

3. Atgūstamajai atbalsta summai pieskaitāmi procenti no brīža, kad atbalsts nonāca saņēmēja rīcībā, līdz tā atmaksas brīdim.

[..]

3. pants

Divu mēnešu laikā, sākot no šā lēmuma izziņošanas brīža, [Francijas Republikai] ir jāinformē Komisija par pasākumiem, ko tā iecerējusi veikt un jau veikusi saskaņā ar šo lēmumu. Šim nolūkam [Francijas Republikai] ir jāizmanto lēmumam pievienotā anketa.

4. pants

Šis lēmums ir adresēts Francijas Republikai."

86 2006. gada 25. oktobrī Komisija iesniedza prasību sakarā ar pienākumu neizpildi, lūdzot Tiesu konstatēt, ka, noteiktajā termiņā neizpildot [apstrīdēto] lēmumu, Francijas Republika nav izpildījusi pienākumus, kas tai noteikti saskaņā ar šī lēmuma 2. un 3. pantu, EKL 249. panta ceturto daļu, kā arī EKL 10. pantu.

87 Ar 2007. gada 18. oktobra spriedumu lietā C-441/06 Komisija/Francija (Krājums, I-8887. lpp.) Tiesa atzina Komisijas prasību par pamatotu."

Tiesvedība Vispārējā tiesā un pārsūdzētais spriedums

3 Savās atcelšanas prasībās, kuras Vispārējā tiesā tika celtas pret apstrīdēto lēmumu attiecīgi 2004. gada 13. oktobrī un 2005. gada 10. janvārī, Francijas Republika un *France Télécom* būtībā apgalvoja, ka Komisija nepamatoti ir uzskatījusi, pirmkārt, ka *France Télécom* ir saņēmusi nelikumīgu atbalstu un, otrkārt, ka šis atbalsts ir jāatgūst.

4 Pārsūdzētajā spriedumā Vispārējā tiesa ir noraidījusi visus Francijas Republikas un *France Télécom* izvirzītos pamatus.

Lietas dalībnieku prasījumi

5 *France Télécom* lūdz Tiesu:

— atcelt pārsūdzēto spriedumu;

— taisīt galīgu spriedumu pēc būtības saskaņā ar Eiropas Savienības Tiesas Statūtu 61. pantu un apmierināt pirmajā instancē izvirzītos prasījumus;

— pakārtoti, nosūtīt lietu atpakaļ Vispārējai tiesai, un

— piespriest Komisijai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

6 Francijas Republika lūdz Tiesu:

— atcelt pārsūdzēto spriedumu;

— taisīt galīgu spriedumu pēc būtības saskaņā ar Eiropas Savienības Tiesas Statūtu 61. pantu;

— apmierināt prasītāju pirmajā instancē izvirzītos prasījumus;

— pakārtoti, nosūtīt lietu atpakaļ Vispārējai tiesai, un

— piespriest Komisijai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

7 Komisija lūdz noraidīt apelācijas sūdzību un piespriest *France Télécom* atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Par apelācijas sūdzību

8 Lai pamatotu savu apelācijas sūdzību, *France Télécom* izvirza piecus pamatus, pirmkārt, par kļūdu tiesību piemērošanā, ko pieļāvusi Vispārējā tiesa, kvalificējot īpašo nodokļa režīmu par valsts atbalstu, kaut gan *France Télécom* priekšrocības pastāvēšana bija atkarīga no faktoriem, kas neietilpst šajā režīmā, otrkārt, par to, ka Vispārējā tiesa nav izpratusi jēdzienu "valsts atbalsts", jo Komisija neesot ņēmusi vērā vispārējo nodokļu režīmu, kas *France Télécom* bija piemērojams no 1991. līdz 2002. gadam, treškārt, par to, ka ir pārkāpts tiesiskās paļāvības princips, ceturtkārt, par to, ka pārsūdzētajā spriedumā nav sniegts pamatojums saistībā ar noilguma principu, un, piektkārt, par kļūdu tiesību piemērošanā un nepietiekamu pamatojuma norādīšanu minētajā spriedumā saistībā ar tiesiskās drošības principu.

Par pirmo pamatu — kļūdu tiesību piemērošanā, ko pieļāvusi Vispārējā tiesa, kvalificējot īpašo nodokļa režīmu par valsts atbalstu, kaut gan France Télécom *priekšrocības pastāvēšana bija atkarīga no faktoriem, kas neietilpst šajā režīmā*

Lietas dalībnieku argumenti

9 *France Télécom* norāda, ka tās labā pastāvoša eventuāla nodokļu priekšrocība salīdzinājumā ar vispārējo tiesību normām ir atkarīga no virknes tādu mainīgo apstākļu kā dažādas profesionālās darbības nodokļa likmes Francijas pašvaldībās, kurās ir ar nodokli apliekamie aktīvi, kā arī to ģeogrāfiskais izvietojums. Līdz ar to nodokļu atkāpes režīms, kas piemērojams *France Télécom* kopš 1994. gada, pats par sevi neesot sniedzis priekšrocības; tāpēc šī elementa dēļ Vispārējai tiesai esot bijusi jānoraida attiecīgā nodokļu režīma kvalificēšana par valsts atbalstu.

10 *France Télécom* uzskata, ka Vispārējā tiesa, pārsūdzētā sprieduma 323. punktā nospriežot, ka iespējamās priekšrocības pastāvēšana nav atkarīga no paša attiecīgā režīma īpašībām, bet no faktoriem, kas neietilpst šajā režīmā un kuru sekas var tikt konstatētas vienīgi *a posteriori*, nav izpratusi jēdzienu "valsts atbalsts". No šādiem faktoriem izrietoša labvēlīga vai nelabvēlīga ietekme nevarot piešķirt atbalsta rakstu ru pasākumam, kuram tā noteikšanas datumā nebija šāda rakstura.

11 Francijas Republika apgalvo, ka nodokļu atkāpes režīms nevar pats par sevi būt valsts atbalsts. Šāds režīms nebūt nesniedzot selektīvu priekšrocību attiecīgajiem uzņēmumiem.

12 Komisija uzskata, ka pamats nav pieņemams, jo tas nav ticis izvirzīts pirmajā instancē.

13 Tā arī norāda, ka šis pamats nav pamatots. No nodokļu atkāpes režīma izrietošais precīzais nodokļa apmērs neesot bijis nosakāms avansā par katru gadu. Tomēr šis režīms esot varējis izraisīt aplikšanu ar nodokli mazākā apmērā salīdzinājumā ar to, kas izriet no vispārējo tiesību normu piemērošanas profesionālās darbības nodokļa jomā.

14 Komisija piebilst, ka, lai noteiktu, vai minētais pasākums ir īstenojies, un lai veiktu aprēķinus saistībā ar saņemtās priekšrocības atgūšanu, bieži, izvērtējot valsts atbalstu, ir jāņem vērā notikumi pēc attiecīgā pasākuma.

Tiesas vērtējums

15 Saistībā ar Komisijas izvirzīto pirmā pamata nepieņemamību ir jānorāda, ka šis pamats, iekļaujoties argumentācijā par valsts atbalsta pastāvēšanu, ir ticis iesniegts pirmajā instancē, proti, pirmajā un otrajā pamatā, kuri tika izvirzīti Vispārējā tiesā.

16 Saistībā ar šī pamata pamatotību ir jānorāda, ka saskaņā ar pastāvīgo judikatūru atbalsta jēdziens ir vispārīgāks nekā subsīdijas jēdziens. Tas ietver ne tikai pozitīvu palīdzību, kas ir subsīdijas kā tādas, bet arī valsts pasākumus, kas dažādi atvieglo izmaksas, kuras parasti ir jāsedz no uzņēmuma budžeta, un kas, kaut gan tie nav subsīdijas šī vārda šaurākajā nozīmē, ir tām identiski pēc rakstura un rada tādas pašas sekas (skat. Tiesas 2011. gada 8. septembra spriedumu apvienotajās lietās no C-78/08 līdz C-80/08 *Paint Graphos* u.c., Krājums, I-7611. lpp., 45. punkts un tajā minētā judikatūra).

17 Ir arī jāatgādina, ka jēdzienam "priekšrocība", kas ir raksturīgs pasākuma kvalificēšanai par valsts atbalstu, neatkarīgi no attiecīgā pasākuma autoru motivācijas ir objektīvs raksturs. Tādējādi valsts pasākumu mērķu raksturs un to pamatojums nekādi neietekmē to atzīšanu par valsts atbalstu. Saskaņā ar pastāvīgo judikatūru EKL 87. panta 1. punktā nav nošķirti valsts pasākumi atkarībā no to iemesliem vai mērķiem, bet definēti atkarībā no to sekām (skat. Tiesas 2003. gada 13. februāra spriedumu lietā C-409/00 Spānija/Komisija, *Recueil*, I-1487. lpp., 46. punkts un tajā minētā judikatūra).

18 Saistībā ar šo lietu ir svarīgi konstatēt, ka nodokļu režīms, kas tika piemērots *France Télécom* otrā aplūkojamā perioda laikā, proti, no 1994. līdz 2002. gadam, bija izņēmums salīdzinājumā ar režīmu atbilstoši vispārējo tiesību normām. Konkrētāk, šai sabiedrībai bija īpašs nodokļu režīms valsts līmenī, kuru raksturoja tas, ka profesionālās darbības nodoklis tika aprēķināts, pamatojoties uz vidējo svērto likmi, kas izrietēja no dažādās vietējās pašvaldībās piemērojamajām atšķirīgajām likmēm, kaut gan par likmēm, kuras tika piemērotas citiem uzņēmumiem, katru gadu balsoja šīs vietējās

pašvaldības. Turklāt *France Télécom* tika piemērota vienota profesionālās darbības nodokļa likme tās galvenās uzņēmējdarbības vietā, kaut gan citiem uzņēmumiem tika piemērotas atšķirīgas likmes, par kurām balsoja vietējās pašvaldības teritorijās, kurās šiem uzņēmumiem bija uzņēmējdarbības veikšanas vietas. *France Télécom* tika piemērota arī 1,9 % likme 8 % likmes vietā, kura bija piemērojama citiem uzņēmumiem par pārvaldības izdevumiem.

19 Saistībā ar šajā apelācijas sūdzībā izvirzīto argumentāciju, saskaņā ar kuru Vispārējai tiesai, izvērtējot attiecīgo nodokļu režīmu, būtu bijis jāņem vērā noteikts skaits mainīgu elementu un ārēju faktoru, ir jānorāda, ka, pat ja, ņemot vērā minētā režīma īpašības, Komisija nevarēja iepriekš un par katru taksācijas gadu noteikt precīzu tajā maksājamo nodokļa apjomu, tomēr nav strīda par to, ka šis režīms varēja izraisīt un faktiski izraisīja to, kā tas izriet arī no apstrīdētā lēmuma 59. apsvēruma un pārsūdzētā sprieduma 225. punkta, ka *France Télécom* tika uzlikts mazāks profesionālās darbības nodoklis salīdzinājumā ar nodokli, kas izriet no vispārējo tiesību normu piemērošanas, kurās noteikts minētais nodoklis.

20 Turklāt ir svarīgi uzsvērt, ka neatkarīgi no vietējo pašvaldību noteiktās profesionālās darbības nodokļa likmes *France Télécom* visos apstākļos tika piemērota samazināta likme sakarā ar pārvaldības izdevumiem.

21 Šajos apstākļos Vispārējā tiesa pārsūdzētā sprieduma 323. punktā pamatoti nosprieda, ka konstatācija par atbalsta pastāvēšanu ir atkarīga no noteikta skaita "ārēju apstākļu", kas neietilpst īpašajā nodokļa režīmā, tādiem kā tas, ka profesionālās darbības nodoklis ir jāmaksā katru gadu, un nodokļa likmju līmenis, par kurām katru gadu balso pašvaldības teritorijās, kurās *France Télécom* ir uzņēmējdarbības veikšanas vietas.

22 Pretēji tam, ko apgalvo *France Télécom* un Francijas Republika, šādi apstākļi nekādi netraucē tam, ka īpašais nodokļa režīms jau tā pieņemšanas laikā varēja tikt kvalificēts par valsts atbalstu EKL 87. panta 1. punkta izpratnē. Ir jānošķir atbalsta režīma noteikšana, šajā gadījumā — īpašais nodokļa režīms, no vienas puses, un ikgadējo atbalstu piešķiršana *France Télécom*, pamatojoties uz minēto režīmu, kuru precīzā summa bija atkarīga no noteiktiem ārējiem faktoriem, no otras puses.

23 Kā ģenerāladvokāts ir norādījis savu secinājumu 59. punktā, runa ir par jauktu struktūru, kurā priekšrocības esamība ir pamatota, pirmkārt, ar fiksēto daļu, kas saistīta ar īpašo nodokļa režīmu, kurš tika piemērots *France Télécom*, salīdzinājumā ar režīmu saskaņā ar vispārējo tiesību normām, un, otrkārt, ar mainīgo daļu atkarībā no faktiskajiem apstākļiem, proti, telpu vai zemes gabalu atrašanās vietas dažādās pašvaldībās, kā arī nodokļa likmes, kas piemērojama attiecīgajās vietējās pašvaldībās.

24 Šis īpašais nodokļa režīms tā individuālo pazīmju dēļ, kādas tās aprakstītas šī sprieduma 18. punktā, varēja izraisīt, ka *France Télécom* tiek uzlikts zemāks nodoklis nekā gadījumā, ja tā būtu maksājusi profesionālās darbības nodokli saskaņā ar vispārējo tiesību normām.

25 Tas, ka minētajai sabiedrībai faktiski tika piemērota zemāka profesionālās darbības nodokļa likme kopš 1994. gada, ir tieši saistīts ar tai piemērotā atkāpes nodokļa režīma individuālajām īpašībām, lai gan ikgadējo atbalstu precīzā summa, kurus tā saņēma, pamatojoties uz minēto režīmu, bija atkarīga no faktoriem, kas neietilpst šajā režīmā.

26 Turklāt no pārsūdzētā sprieduma struktūras izriet, ka tā 323. punkts, kurā norādīts uz apstākļiem, kas neietilpst īpašajā nodokļa režīmā, attiecas vienīgi uz ikgadējiem pabalstiem, kas piešķirti *France Télécom*, pamatojoties uz īpašo nodokļa režīmu. Minētais punkts būtībā ietilpst pamata par Komisijas pilnvaru noilgumu nelikumīgo atbalstu atgūšanas jomā analīzē. Vispārējās tiesas veiktais šāda pamata vērtējums var

attiekties vienīgi uz faktiski saņemtajiem atbalstiem un līdz ar to būtu attiecināms vienīgi uz atbalstiem, kurus *France Télécom* saņēmusi, pamatojoties uz īpašo nodokļa režīmu.

27 No šiem apsvērumiem izriet, ka Vispārējā tiesa, nepieļaujot kļūdu tiesību piemērošanā, nosprieda, ka ar īpašo nodokļa režīmu *France Télécom* tika piešķirta priekšrocība EKL 87. panta 1. punkta nozīmē, lai gan atbalstu, kas piešķirti, pamatojoties uz šo režīmu, precīzā summa bija jānosaka, pamatojoties uz noteiktiem faktoriem, kas neietilpst šajā režīmā.

28 Līdz ar to pirmais pamats nav pamatots.

Par otro pamatu — to, ka Vispārējā tiesa nav izpratusi jēdzienu "valsts atbalsts", jo Komisija neesot ņēmusi vērā vispārējo nodokļu režīmu, kas France Télécom *bija piemērojams no 1991. līdz 2002. gadam*

29 *France Télécom* otrajam pamatam, kas izvirzīts apelācijas sūdzības pamatošanai, ir trīs daļas. Vispirms ir jāizvērtē otrā daļa — par iespējamo kļūdaino interpretāciju apstrīdētajā lēmumā. Pēc tam tiks kopā izvērtētas minētā pamata pirmā un trešā daļa, jo tās ir cieši saistītas.

Par otro daļu — kļūdu tiesību piemērošanā saistībā ar kļūdainu interpretāciju apstrīdētajā lēmumā un Vispārējās tiesas veikto pamatojuma aizvietošanu

— Lietas dalībnieku argumenti

30 *France Télécom* apgalvo, ka Vispārējā tiesa ir kļūdaini interpretējusi apstrīdēto lēmumu, uzskatot, ka Komisija bija pieņēmusi, ka attiecīgo atbalstu veido nevis īpašās nodokļu tiesību normas, kas piemērojamas šai sabiedrībai, bet atšķirība uzliktajā nodoklī, kas tiek konstatēta par katru gadu starp summām, kuras jāmaksā minētajai sabiedrībai, un profesionālās darbības nodokli, kurš jāmaksā saskaņā ar vispārējo tiesību normām, tādējādi aizstājot minētā lēmuma pamatojumu ar savu pamatojumu. *France Télécom* arī apgalvo, ka šāda interpretācija neatbilst apstrīdētā lēmuma rezolutīvajai daļai, saskaņā ar kuru attiecīgo atbalstu veidoja profesionālās darbības nodokļa režīms, kas piemērojams minētajai sabiedrībai laikposmā no 1994. gada 1. janvāra līdz 2002. gada 31. decembrim. Tādējādi Komisija neesot balstījusies uz atšķirības nodoklī ikgadējumu, kas konstatēts kopš 1994. gada, bet gan uz cita rakstura iemesliem.

31 Komisija atbild, ka tas, kā Vispārējā tiesa ir interpretējusi apstrīdēto lēmumu pārsūdzētajā spriedumā, atbilst minētā lēmuma formulējumam. Komisija precizē, ka minētā lēmuma rezolutīvajā daļā nebija jāatkārto, ka atšķirība nodoklī ir priekšrocība. Atbalsts, kuru saņēma *France Télécom* un kurš ietvēra to, ka šai sabiedrībai laikposmā no 1994. līdz 2002. gadam tika uzlikts mazāks profesionālās darbības nodoklis, tiek piešķirts ar profesionālās darbības nodokļa režīmu, kas bija piemērojams šai sabiedrībai minētajā laikposmā.

— Tiesas vērtējums

32 Ir jānorāda, ka Vispārējā tiesa apstrīdētā lēmuma 201. punktā ir izvērtējusi apstrīdētā lēmuma daļu, saskaņā ar kuru atbalsts izrietēja no nodokļa starpības, kas atbilda starpībai starp profesionālās darbības nodokļa, kurš *France Télécom* būtu bijis jāmaksā, ja tai būtu uzlikts nodoklis saskaņā ar vispārējo tiesību normām, maksājumu summu un summu, kas tai faktiski bija jāmaksā saskaņā ar attiecīgo nodokļu režīmu. Vispārējā tiesa ir pārbaudījusi šīs nodokļu atšķirības pastāvēšanu minētā sprieduma 219.–225. punktā; tās veiktās konstatācijas *France Télécom* nav apstrīdējusi.

33 Saistībā ar iespējamo Vispārējās tiesas veikto pamatojuma aizvietošanu ir pietiekami konstatēt, ka šī tiesa nav pārsniegusi nepieciešamo pārbaudes līmeni, aizvietojot Komisijas veikto vērtējumu ar savu vērtējumu, līdz ar to attiecīgā nodokļa starpība un profesionālās darbības nodokļa ikgadējums, kā tas ir paredzēts Vispārējā nodokļu kodeksa tiesību normās, ir neatņemama apstrīdētajā lēmumā izklāstītās Komisijas argumentācijas daļa.

34 Ir jākonstatē, ka apstrīdētā lēmuma 42. apsvērumā ir noteikts, ka "starpība starp [*France Télécom*] faktiski nomaksāto profesijas nodokli [profesionālās darbības nodokli] un to, kas uzņēmumam būtu [bijis] jāmaksā saskaņā ar vispārējām tiesībām [vispārējo tiesību normām] no 1994. gada 1. janvāra līdz 2003. gada 1. janvārim, ir uzskatāma par [v]alsts palīdzību, jo tā izpaužas peļņā, ko [*France Télécom*] guvusi ar ienākumu palīdzību, kas pretējā gadījumā tiktu ieskaitīti [v]alsts budžetā". Apstrīdētā lēmuma 49. apsvērumā ir precizēts, ka profesionālās darbības nodoklis ir jāmaksā katru gadu. Turklāt tas, ka profesionālās darbības nodoklis ir jāmaksā katru gadu, ir uzsvērts arī 25. apsvērumā lēmumā sākt procedūru, uz kuru ir izdarīta atsauce apstrīdētā lēmuma 15. apsvērumā.

35 Līdz ar to Vispārējās tiesas veiktā interpretācija, saskaņā ar kuru attiecīgo atbalstu veidoja nodokļa atšķirība, kas izrietēja no tiesību normu, kurās noteikts atkāpes režīms, piemērošanas, atbilst apstrīdētā lēmuma rezolutīvajai daļai, kurā režīms, kas tika piemērots *France Télécom* no 1994. līdz 2002. gadam, ir atzīts par atbalstu, kurš nav saderīgs ar kopējo tirgu. Saskaņā ar šo atkāpes režīmu minētā sabiedrība nav maksājusi profesionālās darbības nodokļa summas, kuras tai parastos apstākļos būtu bijis jāmaksā saskaņā ar nodokļu režīmu atbilstoši vispārējo tiesību normām.

36 Otrā pamata otrā daļa tāpēc ir jānoraida.

Par pirmo un trešo daļu — to, ka Vispārējā tiesa nav izpratusi jēdzienu "valsts atbalsts", jo tā neesot kopumā izvērtējusi vispārējo nodokļu režīmu, kas piemērojams *France Télécom*

— Lietas dalībnieku argumenti

37 *France Télécom* norāda, ka Vispārējā tiesa nav izpildījusi pienākumu kopumā izvērtēt visas tiesību normas, kas paredzētas atkāpes režīmā saskaņā ar vispārējo tiesību normām. Lai noteiktu priekšrocības pastāvēšanu, Vispārēja tiesa esot salīdzinājusi maksājumus, kas uzlikti saskaņā ar atkāpes režīmu, ar nodokļa līmeni, kas šai sabiedrībai būtu ticis piemērots, ja tai būtu jāmaksā nodoklis saskaņā ar nodokļu režīmu atbilstoši vispārējo tiesību normām. Tomēr tā veica šo analīzi vienīgi saistībā ar laikposmu no 1994. līdz 2002. gadam, neņemot vērā nodokļa maksājumus, kas *France Télécom* bija jāveic no 1991. līdz 1993. gadam.

38 *France Télécom* uzskata, ka ne tas, ka nodoklis ir jāmaksā katru gadu, ne atšķirības, kādas pastāv starp abiem aplūkotajiem taksācijas laikposmiem, nevar pamatot daļēju analīzi, kas attiecas vienīgi uz nodokļu režīmu, kurš piemērojams no 1994. gada. Vispārējā tiesa tādējādi esot nepamatoti atteikusies ņemt vērā nodokļa pārmaksu, kas šai sabiedrībai radās, nomaksājot iepriekš noteikto maksājumu laikposmā no 1991. līdz 1993. gadam, salīdzinājumā ar nodokļa līmeni, kurš tai būtu bijis jāmaksā, ja šo pašu gadu laikā tai būtu ticis piemērots profesionālās darbības nodoklis saskaņā ar vispārējo tiesību normām. Pat pieņemot, ka tas, ka profesionālās darbības nodoklis ir jāmaksā katru gadu, varētu tikt ņemts vērā analīzē, Vispārējai tiesai būtu bijis jāatzīst, ka par pirmajiem taksācijas gadiem, uz kuriem attiecās vispārējais atkāpes nodokļa režīms, proti, no 1991. līdz 1993. gadam, šī sabiedrība nodokli bija pārmaksājusi.

39 *France Télécom* uzskata arī, ka Vispārējā tiesa ir pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā, pārsūdzētā sprieduma 207. punktā pamatojoties uz Tiesas 2005. gada 15. decembra spriedumu lietā C-66/02 Itālija/Komisija (Krājums, I-10901. lpp.). Vispārējā tiesa, pamatojoties uz minēto spriedumu, esot nepamatoti secinājusi, ka *France Télécom* no 1994. līdz 2002. gadam tika piešķirts nodokļa atvieglojums, kurš nevarēja tikt kompensēts ar īpašu maksājumu, kas šai sabiedrībai bija noteikts no 1991. līdz 1993. gadam.

40 Tāpat Francijas Republika norāda, ka Vispārējā tiesa nav izpratusi jēdzienu "priekšrocība", īstenojot ierobežojošu pieeju pret saikni, kādai ir jāpastāv starp atbrīvojumu un maksājumu, kas noteikts saskaņā ar attiecīgo nodokļu režīmu. Vispārējai tiesai esot bijis kopumā jāizvērtē atkāpes režīms, kas paredzēts Likumā Nr. 90-568, it īpaši iespējamās priekšrocības, kas piešķirtas *France Télécom* ar atkāpes režīmu, un pārmērīgie maksājumi, kas jāsedz minētajai sabiedrībai saskaņā ar vispārējo tiesību normām.

41 Komisija apgalvo, ka nav iespējams "kompensēt" atbalstu, atsaucoties uz maksājumiem, kam ir cits raksturs un kam nav saiknes ar šo atbalstu. Šī neiespējamība attiecoties ne tikai uz jautājumu par valsts resursiem, bet arī uz jautājumu par piešķirto priekšrocību. Tas, ka valsts zaudē resursus, nevarot netikt uzskatīts par atbalstu sakarā ar "kompensāciju", kas veikta ar citām valstij samaksātām summām par citām

saistībām. Tā kā nav pietiekamas saiknes starp nodokļu režīmu, kas bija piemērojams no 1991. līdz 1993. gadam, no vienas puses, un nodokļu režīmu, kas bija spēkā no 1994. gada, no otras puses, *France Télécom* argumentācijas pamatā esošā teorija par kompensāciju neesot pamatota.

— Tiesas vērtējums

42 Ņemot vērā lietas dalībnieku argumentus, ir jāizvērtē, vai Vispārējā tiesa ir pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā, pārsūdzētā sprieduma 218. punktā nospriežot, ka Komisija pamatoti bija atteikusies veikt izlīdzināšanu starp, pirmkārt, iepriekš noteiktā maksājuma summu, ko *France Télécom* maksāja no 1991. līdz 1993. gadam, un, otrkārt, nodokļu starpību, kas izriet no īpašā nodokļa režīma attiecībā uz 1994. līdz 2002. gadu, lai noteiktu, vai šī sabiedrība bija saņēmusi valsts atbalstu EKL 87. panta 1. punkta izpratnē.

43 Šajā ziņā Vispārējā tiesa, atzīstot, ka Komisija, izvērtējot pasākumu, kas var būt valsts atbalsts, var ņemt vērā īpašu apgrūtinājumu, kas saistīts ar priekšrocību, pārsūdzētā sprieduma 207. punktā tomēr nosprieda, ka pasākums nevar netikt kvalificēts par atbalstu tad, kad tā saņēmējam ir jāmaksā īpašs maksājums, kas ir atšķirīgs un nav saistīts ar attiecīgo atbalstu. Šis Vispārējās tiesas apgalvojums ir pamatots ar pareizu EKL 87. panta 1. punkta interpretāciju (skat. Tiesas 1974. gada 2. jūlija spriedumu lietā 173/73 Itālija/Komisija, *Recueil*, 709. lpp., 34. punkts), neraugoties uz to, ka Vispārējā tiesa kļūdaini ir norādījusi uz iepriekš minēto 2005. gada 15. decembra spriedumu lietā Itālija/Komisija.

44 Tādēļ, nepieļaujot kļūdu tiesību piemērošanā, Vispārējā tiesa pārsūdzētā sprieduma 208. punktā nosprieda, ka Francijas Republikas un *France Télécom* argumenta, saskaņā ar kuru *France Télécom* pārmaksātie nodokļi no 1991. līdz 1993. gadam iepriekš noteiktā maksājuma dēļ kompensēja nodokļu starpību, kas tai radās no 1994. līdz 2002. gadam, pamatotība ir atkarīga no iepriekš noteiktā maksājuma no 1991. līdz 1993. gadam objektīvo pazīmju analīzes un no tā, vai to var uzskatīt par apgrūtinājumu, kas saistīts ar priekšrocību, kura *France Télécom* attiecīgajā gadījumā izriet no tā, ka tai kopš 1994. gada ir piemērojams īpašais nodokļa režīms.

45 Šajā ziņā ir jākonstatē, ka iepriekš noteiktais maksājums, kas tika piemērots *France Télécom* no 1991. līdz 1993. gadam, bija definēts saskaņā ar parametriem, kas atšķiras no tiem, kas tika piemēroti no 1994. gada saistībā ar īpašo nodokļa režīmu. Abi nodokļu režīmi būtībā balstījās uz dažādiem juridiskiem un operacionāliem parametriem.

46 Kā izriet no apstrīdētā lēmuma 17. apsvēruma un pārsūdzētā sprieduma 209. punkta, *France Télécom* saskaņā ar nodokļu režīmu, kas tai tika piemērots no 1991. līdz 1993. gadam, nebija pakļauta nevienam citam nodoklim vai citam maksājumam, izņemot iepriekš noteikto maksājumu. Šī iepriekš noteiktā maksājuma summa tika noteikta ne tikai saskaņā ar parametriem, pēc kuriem nosaka profesionālās darbības nodokļa summu, bet arī saistībā ar peļņu, kuru šī vienība bija pārskaitījusi valstij 1989. un 1990. gadā. Turklāt iepriekš noteiktais maksājums bija noteikts uz laiku.

47 Taču saskaņā ar īpašo nodokļa režīmu, kas tika piemērots kopš 1994. gada uz nenoteiktu laiku, *France Télécom* principā bija nodokļu maksātāja saistībā ar visiem nodokļiem saskaņā ar vispārējo tiesību normām. Tomēr minētā sabiedrība bija profesionālās darbības nodokļa maksātāja saskaņā ar kārtību, ar kuru tiek veikta atkāpe no vispārējo tiesību normām, tādējādi veidojot īpašo nodokļa režīmu.

48 Šajos apstākļos Vispārējā tiesa pārsūdzētā sprieduma 213. punktā varēja pamatoti konstatēt, ka iepriekš noteiktais maksājums nav jāuzskata par apgrūtinājumu, kas raksturīgs īpašā nodokļa režīma īstenošanai, bet drīzāk kā īpaša *France Télécom* aplikšanas ar nodokli kārtība, kas noteikta attiecībā uz gadiem pirms 1994. gada. Katrā ziņā, kā to ir norādījusi Vispārējā tiesa pārsūdzētā sprieduma 215. punktā, vienīgi ar to, ka iepriekš noteiktais maksājums un īpašais nodokļa režīms tika izveidots ar Likumu Nr. 90-568, nepietiek, lai pierādītu, ka iepriekš noteiktā maksājuma noteikšana no 1991. līdz 1993. gadam bija saistīta ar īpašā nodokļa režīma ieviešanu attiecībā uz gadiem pēc 1994. gada.

49 Tādējādi, nepieļaujot kļūdu tiesību piemērošanā, Vispārējā tiesa pārsūdzētā sprieduma 218. punktā secināja, ka Komisija pamatoti ir atteikusies veikt izlīdzināšanu starp, pirmkārt, iepriekš noteiktā maksājuma summām, ko *France Télécom* maksāja no 1991. līdz 1993. gadam, un, otrkārt, nodokļu starpību, kas attiecīgajā gadījumā izriet no īpašā nodokļa režīma attiecībā uz 1994.–2002. gadu.

50 Visbeidzot, pat pieņemot, ka būtu patiesa tēze, saskaņā ar kuru nodokļu režīms, kas tika piemērots *France Télécom*, esot sastāvējis no diviem nenošķiramiem laikposmiem, no kuriem pirmajā laikposmā esot notikusi nodokļa pārmaksa, bet otrajā samaksāts zemāks nodoklis, nav strīda par to, ka Likumā Nr. 90-568 kopš 1994. gada bija paredzēts īpašs nodokļa režīms uz nenoteiktu laiku. Tomēr šajā likumā nebija ietverts nekāds mehānisms, kas ļautu veikt izlīdzināšanu starp summām, kas maksājamas kā iepriekš noteikti maksājumi par laikposmu no 1991. līdz 1993. gadam, un summām, kas maksājamas kopš 1994. gada saskaņā ar īpašo nodokļa režīmu. Līdz ar to šis likums neļauj noteikt, no kura brīža nodokļa pārmaksa saskaņā ar pirmo režīmu būtu bijusi jākompensē otrā režīma piemērošanas ietvaros. Kā ģenerāladvokāts ir norādījis savu secinājuma 100. punktā, šīs nodokļa pārmaksas sekām esot bijis jābeidzas noteiktā brīdī, un tas noteikti nozīmē, ka *France Télécom* tika piešķirta priekšrocība īpašā nodokļa režīma ietvaros.

51 Līdz ar to otrā pamata pirmā un trešā daļa nevar tikt akceptēta. Tādēļ šis pamats ir jānoraida kopumā.

Par trešo pamatu — tiesiskās paļāvības aizsardzības principa pārkāpumu

52 Trešajam pamatam, ko *France Télécom* izvirzījusi savas apelācijas sūdzības pamatošanai, ir divas daļas.

Par trešā pamata pirmo daļu — kļūdu tiesību piemērošanā saistībā ar apstākļiem, kas ļauj izvirzīt tiesiskās paļāvības aizsardzības principu

— Lietas dalībnieku argumenti

53 *France Télécom* apgalvo, ka saistībā ar iespēju izvirzīt tiesiskās paļāvības aizsardzības principu Vispārējā tiesa nepamatoti ir ierobežojusi iespēju ņemt vērā noteiktus izņēmuma apstākļus vienīgi saistībā ar gadījumiem, kuros atbalsts ir ticis paziņots. Tas, ka šajā lietā priekšrocības pastāvēšana varēja tikt noteikta vienīgi *a posteriori* atkarībā no apstākļiem, kas neietilpst īpašajā nodokļa režīmā, esot šāds izņēmuma apstāklis.

54 *France Télécom* uzsver, ka Vispārējā tiesa nav noteikusi tiesību aktu, kurš būtu bijis jāpaziņo, ne datumu, kurā tam būtu bijis jānotiek. Lai gan priekšrocība atbilda nodokļa atšķirībai, kura konstatēta katra taksācijas gada beigās, esot bijis neiespējami identificēt iepriekšēju pienākumu paziņot attiecīgo nodokļu režīmu.

55 *France Télécom* piebilst, ka Vispārējā tiesa nav ņēmusi vērā, ka valsts likumdevēja nodoms bija daļa no elementiem, kas jāizvērtē, lai noteiktu, vai šai sabiedrībai varēja būt tiesiskā paļāvība par to, ka attiecīgais nodokļu pasākums atbilst noteikumiem, kas piemērojami valsts atbalsta jomā.

56 Komisija atgādina, ka atbalsta saņēmējiem uzņēmumiem principā var būt tiesiskā paļāvība par atbalsta likumību vienīgi tad, ja tas ir piešķirts atbilstoši EK līgumā paredzētajai procedūrai.

57 Komisija norāda, ka īpašais nodokļa režīms, kas piemērots *France Télécom* no 1994. līdz 2002. gadam, bija atkāpes režīms, tas bija selektīvs, attiecināms uz valsti un piemērojams uzņēmumam, kas darbojas tirgos, kuros ir konkurence un kuri ir atvērti tirdzniecībai ar dalībvalstīm. Līdz ar to valsts iestādēm īpašais profesionālās darbības nodokļa režīms, kas piemērojams šai sabiedrībai, esot bijis jāpaziņo pirms datuma, kurā šis nodoklis bija jāmaksā.

— Tiesas vērtējums

58 Vispirms ir jāatgādina, ka paziņošanas pienākums ir viens no kontroles sistēmas, kas ieviesta ar līgumu valsts atbalsta jomā, pamatelementiem. Šīs sistēmas ietvaros dalībvalstīm ir pienākums, pirmkārt, paziņot Komisijai katru pasākumu, ar kuru tiek

ieviests vai grozīts atbalsts EKL 87. panta 1. punkta izpratnē, un, otrkārt, neīstenot šādu pasākumu saskaņā ar EKL 88. panta 3. punktu tikmēr, kamēr minētā iestāde nav pieņēmusi galīgo lēmumu par minēto pasākumu.

59 Līdz ar to, ņemot vērā valsts atbalsta pārbaudes, ko Komisija veikusi, obligāto raksturu, atbalsta saņēmējiem uzņēmumiem principā tiesiskā paļāvība par atbalsta likumību var būt tikai tad, ja tas ir piešķirts, ievērojot 88. pantā paredzēto procedūru; un rūpīgam uzņēmējam parasti ir jāspēj pārliecināties, ka šī procedūra ir ievērota. Īpaši gadījumā, ja atbalsts ir piešķirts, nepaziņojot Komisijai, un tādējādi tas ir nelikumīgs saskaņā ar EKL 88. panta 3. punktu, atbalsta saņēmējs neiegūst tiesisko paļāvību attiecībā uz atbalsta piešķiršanas likumību (skat. Tiesas 2004. gada 11. novembra spriedumu apvienotajās lietās C-183/02 P un C-187/02 P *Demesa* un *Territorio Histórico de Álava*/Komisija, Krājums, I-10609. lpp., 44. un 45. punkts un tajos minētā judikatūra).

60 Turklāt Tiesa ir nospriedusi, ka, ja atbalsts nav paziņots Komisijai, tās rīcības neesamībai saistībā ar šo pasākumu nav nozīmes (skat. iepriekš minēto spriedumu apvienotajās lietās *Demesa* un *Territorio Histórico de Álava*/Komisija, 52. punkts).

61 Saistībā ar šo lietu ir jānorāda, ka nav strīda par to, ka attiecīgais nodokļu režīms, kas izveidots ar Likumu Nr. 90-568, Komisijai nav ticis paziņots.

62 Tiktāl, ciktāl *France Télécom* norāda, ka paziņošanas pienākuma nebija, jo priekšrocības pastāvēšana netika pierādīta, ir svarīgi uzsvērt, ka ne nodokļa režīma iespējamā sarežģītība, ne atbalsta pasākuma periodiskais raksturs nevar atbrīvot dalībvalsti no tās paziņošanas pienākuma vai radīt kaut kādu tiesisko paļāvību atbalsta saņēmējai sabiedrībai.

63 Saistībā ar iespējamo izņēmuma apstākļu nozīmīgumu, kas, neraugoties uz iepriekšējā punktā izvirzītajiem apsvērumiem, var radīt tiesisko paļāvību par atbalsta likumību, ir pietiekami konstatēt, ka Vispārējā tiesa nav pieļāvusi nekādu kļūdu tiesību piemērošanā saistībā ar šādu apstākļu izvērtēšanu, pārsūdzētā sprieduma 263.–269. punktā veicot padziļinātu visu izvirzīto argumentu izvērtēšanu.

64 Līdz ar to Vispārējā tiesa pārsūdzētā sprieduma 270. punktā pamatoti secināja, ka Francijas Republika un *France Télécom* nav pierādījušas, ka pastāv ārkārtas apstākļi, kas tām ļautu atsaukties uz tiesiskās paļāvības aizsardzības principu.

65 Ir jāsecina, ka trešā pamata pirmā daļa nav pamatota.

Par trešā pamata otro daļu — kļūdu tiesību piemērošanā saistībā ar juridiskajām sekām, kas izriet no cita Komisijas lēmuma valsts atbalsta jomā

— Lietas dalībnieku argumenti

66 *France Télécom* uzskata, ka Vispārējā tiesa ir kļūdaini interpretējusi juridiskās sekas, kas izriet no Komisijas 1995. gada 8. februāra lēmuma par *La Poste* (OV C 262, 11. lpp.; turpmāk tekstā — "lēmums par *La Poste*").

67 *France Télécom* apgalvo, ka minētais lēmums ietver rīcību, kam var būt juridiskas sekas un kas var radīt tiesisko paļāvību par attiecīgā nodokļu režīma atbilstību tiesību normām valsts atbalsta jomā.

68 Komisija uzsver, ka, tā kā īpašais nodokļa režīms bija kārtība, kādā atkāpes no vispārējo tiesību normām veidā tiek uzlikts profesionālās darbības nodoklis, ar to varēja tikt piešķirta nodokļu priekšrocība *France Télécom*. Ņemot vērā šī režīma īpašības, paziņojumam būtu bijis jānotiek vēlākais pirms datuma, kurā šai sabiedrībai bija jāmaksā profesionālās darbības nodoklis par 1994. gadu.

69 Komisija uzskata, ka cita pārbaudes procedūra atbalsta jomā nevar radīt tiesisko paļāvību *France Télécom* par īpašo nodokļa režīmu, kurš tai ticis piemērots.

— Tiesas vērtējums

70 Kā ticis norādīts šī sprieduma 59. un 60. punktā, atbalsta saņēmējs principā nevar pamatoties uz apsvērumiem, kas izriet no tiesiskās paļāvības aizsardzības principa, ja attiecīgais atbalsts nav ticis paziņots Komisijai.

71 Saistībā ar argumentāciju, kas izriet no lēmuma par *La Poste*, ir svarīgi konstatēt, ka šajā lēmumā nav nekādas analīzes par *France Télécom* atkāpes no profesionālās darbības nodokļa režīmu. Šajos apstākļos Vispārējā tiesa varēja pārsūdzētā sprieduma

266. punktā vienīgi konstatēt, ka Komisija nekādi nav paudusi nostāju par šo īpašo nodokļa režīmu un līdz ar to nav spriedusi, vai tas ir vai nav atbalsts.

72 Saistībā ar argumentu, saskaņā ar kuru *France Télécom* kontekstu, kurā ticis pieņemts lēmums par *La Poste*, esot varējusi interpretēt kā Komisijas nostājas paušanu par attiecīgo nodokļu režīmu, ir jākonstatē, ka Vispārējā tiesa, nepieļaujot kļūdu tiesību piemērošanā, noraidīja šo argumentu pārsūdzētā sprieduma 265.–269. punktā.

73 Līdz ar to Vispārējā tiesa pamatoti nosprieda, ka lēmumā par *La Poste* nav neviena atbilstoša elementa, kas varētu radīt iespējamu tiesisku paļāvību *France Télécom* saistībā ar attiecīgā nodokļa režīma likumību saskaņā ar tiesību normām valsts atbalsta jomā. Tādēļ trešā pamata otrā daļa nav pamatota.

74 Ņemot vērā iepriekš minētos apsvērumus, trešais pamats ir jānoraida pilnībā.

Par ceturto pamatu — pamatojuma neesamību pārsūdzētajā spriedumā saistībā ar atbildi uz argumentiem par noilguma principu

Lietas dalībnieku argumenti

75 *France Télécom* atgādina, ka Francijas iestādes administratīvajā procesā ir paskaidrojušas, ka par to, ka, iespējams, par 1994.–2002. gadu ir samaksāts mazāks nodoklis, katrā ziņā nevarēja tikt veikta atgūšana, jo attiecīgais nodokļa režīms tika ieviests

pirms vairāk nekā desmit gadiem. Tomēr Regulas Nr. 659/1999 15. pantā esot paredzēts, ka Komisijas pilnvarām atgūt atbalstu ir desmit gadu noilguma termiņš.

76 *France Télécom* uzskata, ka Vispārējā tiesa nav spriedusi par tādējādi izvirzīto noilguma principu. Taču Vispārējā tiesa šajā ziņā esot aizstājusi savu pamatojumu ar apstrīdētā lēmuma pamatojumu. Turklāt apstrīdētajā lēmumā neesot precizēts, kurš saistošais tiesību akts ir atskaites punkts noilguma termiņam. Tiesību akts, no kura sākas noilguma termiņš, esot bijis Likums Nr. 90-568.

77 Francijas Republika norāda, ka Vispārējā tiesa ir pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā, nospriežot, ka noilguma termiņš saistībā ar attiecīgo atbalstu nevarēja sākties pirms 1994. gada. Pat atzīstot, ka atkāpes nodokļa režīms ir valsts atbalsts, vienīgais saistošais tiesību akts, kas var tikt identificēts, lai noteiktu noilguma termiņa sākšanos, esot Likums Nr. 90-568, kurš ir stājies spēkā 1990. gada 2. jūlijā. Komisija iepriekšējo pārbaudes procedūru par *France Télécom* piemēroto īpašo nodokļa režīmu esot nolēmusi sākt, adresējot Francijas iestādēm 2001. gada 28. jūnija informācijas pieprasījumu. Tomēr šajā datumā noilguma termiņš par atgūšanas pienākumu bija beidzies.

78 Komisija uzsver, ka Vispārējā tiesai bija jālemj vienīgi par jautājumu, vai saistībā ar atbalstu, kas piešķirts *France Télécom* ar profesionālās darbības nodokļa īpašo režīmu no 1994. gada, nav iestājies noilgums. Līdz ar to iebildums, saskaņā ar kuru Vispārējā tiesa savu pamatojumu esot aizstājusi ar apstrīdētā lēmuma pamatojumu, nevar tikt akceptēts.

79 Komisija precizē, ka noteikumi par noilguma termiņiem valsts atbalsta jomā attiecas uz šo atbalstu atgūšanu. Atbalstu esot iespējams atgūt vienīgi tad, kad tā summa ir nosakāma. Saistībā ar attiecīgā nodokļa režīmu priekšrocība varēja tikt noteikta, vienīgi pamatojoties uz ikgadējo bāzi un *a posteriori*.

Tiesas vērtējums

80 Saistībā ar noilguma principu ir jāatgādina, ka saskaņā ar Regulas Nr. 659/1999 15. panta 1. punktu Komisijas pilnvarām atbalsta atgūšanas jomā ir desmit gadu noilguma termiņš. No šī paša panta 2. punkta izriet, ka noilguma termiņš sākas tikai dienā, kad nelikumīgais atbalsts ir piešķirts saņēmējam. Līdz ar to noteicošais elements, lai noteiktu 15. pantā paredzēto noilguma termiņu, ir atbalsta faktiskā piešķiršana.

81 No 15. panta 2. punkta izriet, ka saskaņā ar šo tiesību normu, lai noteiktu datumu, kurā sākas noilguma termiņš, ir jāņem vērā atbalsta piešķiršana saņēmējam, nevis atbalsta režīma pieņemšanas datums.

82 Šajā ziņā ir svarīgi uzsvērt, ka atbalsta piešķiršanas datuma noteikšana var atšķirties atkarībā no attiecīgā atbalsta rakstura. Tādējādi, vairākgadu režīma, kas ietver periodisku priekšrocību izmaksāšanu vai piešķiršanu, gadījumā tiesību akta, kurš ir atbalsta juridiskais pamats, pieņemšanas datumu un datumu, kurā faktiski tiek piešķirts šis atbalsts, var šķirt ievērojams laikposms. Šādā gadījumā, lai aprēķinātu noilguma

termiņu, atbalsts ir jāuzskata par piešķirtu saņēmējam tikai datumā, kurā tas ir faktiski piešķirts minētajam saņēmējam.

83 Šajā ziņā ir svarīgi atgādināt, ka Komisija apstrīdētā lēmuma 49. apsvērumā ir precizējusi, ka noilguma termiņš ir sācies katru gadu datumā, kurā *France Télécom* bija jāmaksā profesionālās darbības nodoklis.

84 Kā izriet no pārsūdzētā sprieduma 320. punkta, noilguma termiņš sākas no jauna ar katru faktisko priekšrocības piešķiršanu, attiecīgajā gadījumā — katru gadu, līdz ar to noilguma termiņa noteikšana var būt atkarīga no tā, kā ir definēta priekšrocība.

85 Šajā lietā, tā kā atbalsta pastāvēšana ir jākonstatē atkarībā no dažādajām likmēm, kas piemērojamas katrā pašvaldībā teritorijā, kurā atrodas *France Télécom* saimnieciskās darbības vietas, Vispārēja tiesa pārsūdzētā sprieduma 323. punktā ir analizējusi to, ka profesionālās darbības nodoklis ir jāmaksā katru gadu, un no tā izrietošās sekas.

86 Līdz ar to Vispārējā tiesa 324. punktā pamatoti nosprieda, ka sakarā ar to, ka profesionālās darbības nodoklis jāmaksā katru gadu, nevar uzskatīt, ka attiecīgais atbalsts tika piešķirts pirms 1994. gada, jo tad vienīgi tika pieņemti juridiski saistošie akti, kas pirmoreiz ļāva konstatēt, ka pastāv nodokļu starpība.

87 Turklāt Vispārējās tiesas pieeju apstiprina Regulas Nr. 659/1999 15. panta 1. punkta formulējums, no kura izriet, ka Komisijas pilnvarām atgūt atbalstu ir noilguma termiņš.

88 Visbeidzot, saistībā ar argumentu, saskaņā ar kuru Vispārējā tiesa neesot izpildījusi pienākumu norādīt pamatojumu saistībā ar noilguma principu, no pastāvīgās judikatūras izriet, ka šai tiesai nav pienākuma izsmeļoši izklāstīt vienu pēc otra lietas dalībnieku izteiktos argumentus. Tādējādi pamatojums var būt netiešs, ar nosacījumu, ka tas ieinteresētajām personām ļauj uzzināt iemeslus, kuru dēļ tikuši veikti attiecīgie pasākumi, un kompetentajai tiesai — gūt pietiekamu informāciju kontroles veikšanai (skat. 2006. gada 21. septembra spriedumu lietā C-105/04 P *Nederlandse Federatieve Vereniging voor de Groothandel op Elektrotechnisch Gebied*/Komisija, Krājums, I-8725. lpp., 72. punkts, un 2007. gada 8. februāra spriedumu lietā C-3/06 P *Groupe Danone*/Komisija, Krājums, I-1331. lpp., 46. punkts).

89 Šajā ziņā ir jānorāda, ka Vispārējā tiesa pārsūdzētā sprieduma 323. un 324. punktā ir sniegusi savu vērtējumu par profesionālās darbības nodokļa režīma īpašībām, lai minētā sprieduma 325. punktā secinātu, ka Regulas Nr. 659/1999 15. pantā paredzētais noilguma termiņš nebija beidzies 2001. gada 28. jūnijā, kad Francijas Republikai tika nosūtīts lūgums sniegt informāciju.

90 Šajos apstākļos ir jāuzskata, ka Vispārējā tiesa ir juridiski pietiekami atbildējusi uz *France Télécom* izvirzītajiem argumentiem par noilguma principu un ir ievērojusi pienākumu norādīt pamatojumu, kas izriet no judikatūras, kura atgādināta šī sprieduma 88. punktā.

91 Ņemot vērā visus iepriekš minētos apsvērumus, ceturto pamatu nevar akceptēt.

Par piekto pamatu — kļūdu tiesību piemērošanā un pamatojuma neesamību pārsūdzētajā spriedumā saistībā ar argumentiem par tiesiskās drošības principa pārkāpumu

92 *France Télécom* piektajam pamatam, kas izvirzīts apelācijas sūdzības pamatošanai, ir divas daļas.

Lietas dalībnieku argumenti

— Par piektā pamata pirmo daļu — pamatojuma neesamību un kļūdu tiesību piemērošanā saistībā ar neiespējamību noteikt atgūstamā atbalsta summu

93 *France Télécom* uzskata, ka Vispārējā tiesa nav atbildējusi uz argumentu, saskaņā ar kuru, ja Komisija izvērtē priekšrocību, kuras faktisko summu nav iespējams noteikt, tā nevar uzdot atgūt šādu priekšrocību.

94 *France Télécom* no tā secina, ka Vispārējā tiesa ir pārkāpusi tiesiskās drošības principu, jo iespējamā atgūstamā summa joprojām ir hipotētiska un, aprēķinot atgūstamo atbalstu, nevar balstīties uz aptuvenām aplēsēm.

— Par piektā pamata otro daļu — pamatojuma neesamību un kļūdu tiesību piemērošanā saistībā ar atbalsta summas aplēšanas metožu izvērtēšanu

95 *France Télécom* uzskata, ka Vispārējā tiesa ir pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā, pārsūdzētā sprieduma 297. un 305. punktā nospriežot, ka Komisija pamatoti noteica diapazonu saistībā ar atgūstamā atbalsta summu, pamatojoties uz aplēsēm, ko sniegušas Francijas iestādes, un ka tādēļ nevar tikt konstatēts tiesiskās drošības principa pārkāpums.

96 *France Télécom* paskaidro, ka attiecīgās aplēses Francijas iestādes neesot nosūtījušas ar mērķi noteikt faktisko nodokļu atšķirību laikposmā no 1994. līdz 2002. gadam. Minētie aprēķini esot tikuši iesniegti, lai pierādītu, ka tas, ka, iespējams, sabiedrība šajā periodā ir samaksājusi mazāku nodokli, ir ticis kompensēts ar nodokļa pārmaksu atkāpes nodokļa režīma pirmajos gados, proti, 1991.–1993. gadā.

97 Savā atbildē uz piektā pamata abām daļām Komisija norāda, ka savos vērtējumos par tiesiskās drošības principu Vispārējā tiesa ir vienīgi izdarījusi secinājumus no noteikta elementu skaita, kas izklāstīti Tiesas 2007. gada 18. oktobra spriedumā lietā C-441/06 Komisija/Francija (Krājums, I-8887. lpp.).

98 Tādēļ Komisija uzskata, ka Vispārējā tiesa ir pietiekami pamatojusi secinājumu, saskaņā ar kuru *France Télécom* vienīgi tādēļ, ka attiecīgā atbalsta summa, lai to atgūtu, bija jāprecizē, nevarēja pamatoti apgalvot, ka tiesiskās drošības princips būtu pārkāpts.

Tiesas vērtējums

99 Ņemot vērā abu piektā pamata daļu saistību, tās ir jāizvērtē kopā.

100 Šajā ziņā ir jāatgādina, ka tiesiskās noteiktības princips, kas veido daļu no vispārējiem Savienības tiesību principiem, prasa, lai Savienības tiesību normas būtu skaidras un precīzas un to iedarbība būtu paredzama, lai tādējādi ieinteresētās personas varētu novērtēt savu juridisko situāciju un attiecības, ko regulē Savienības tiesības (šajā ziņā skat. Tiesas 1996. gada 15. februāra spriedumu lietā C-63/93 *Duff* u.c., *Recueil*, I-569. lpp., 20. punkts; 2007. gada 7. jūnija spriedumu lietā C-76/06 P *Britannia Alloys & Chemicals*/Komisija, Krājums, I-4405. lpp., 79. punkts, kā arī 2008. gada 18. novembra spriedumu lietā C-158/07 *Förster*, Krājums, I-8507. lpp., 67. punkts).

101 Saistībā ar argumentāciju, kas izvirzīta piektā pamata pamatošanai, ir jānorāda, ka Vispārējā tiesa pārsūdzētā sprieduma 301. punktā ir atgādinājusi, ka, pamatojoties uz Komisijas veiktajām aplēsēm, atbalsta summa ir [diapazonā] no EUR 798 miljoniem līdz 1,14 miljardiem. Tā kā šie skaitļi ir diapazons, kura ietvaros ir jānosaka galīgā summa, Vispārējā tiesa, tostarp norādot uz iepriekš minētā sprieduma lietā Komisija/Francija 31.–40. punktu, nosprieda, ka apstrīdētajā lēmumā ir atbilstošas norādes, lai bez pārmērīgām grūtībām noteiktu minēto summu.

102 Turklāt ir svarīgi atgādināt, ka Tiesa iepriekš minētā sprieduma lietā Komisija/Francija 29. punktā ir nospriedusi, ka neviens Savienības tiesību noteikums neparedz, ka Komisijai, uzdodot atmaksāt valsts atbalstu, kas atzīts par nesaderīgu ar kopējo tirgu, ir jānosaka precīza atmaksājamā atbalsta summa, un ka pietiek ar to, ka Komisijas lēmums ietver norādes, kas ļauj tā adresātam pašam bez pārmērīgām grūtībām noteikt šo summu (skat. arī 2000. gada 12. oktobra spriedumu lietā C-480/98 Spānija/Komisija, *Recueil*, I-8717. lpp., 25. punkts, un 2005. gada 12. maija spriedumu lietā C-415/03 Komisija/Grieķija, Krājums, I-3875. lpp., 39. punkts).

103 Tādējādi Vispārējā tiesa pārsūdzētā sprieduma 302. un 303. punktā ir precizējusi, ka minētais diapazons tika noteikts, pamatojoties uz Francijas iestāžu iesniegtajām aplēsēm administratīvā procesa laikā, un ka, tā kā šī dalībvalsts nevarēja precīzi aprēķināt priekšrocību, ko *France Télécom* saņēmusi saskaņā ar attiecīgo nodokļa režīmu, Komisija pamatoti izmantoja šādi paziņotos datus.

104 Šajos apstākļos Vispārējā tiesa pārsūdzētā sprieduma 305. punktā pamatoti nosprieda, ka ar apstrīdēto lēmumu nav pārkāpts tiesiskās drošības princips.

105 No šiem apstākļiem izriet, ka ne Francijas Republika, ne *France Télécom* nevar izvirzīt minēto principu, lai iebilstu pret nelikumīgā atbalsta atgūšanu (skat. Tiesas 2005. gada 15. decembra spriedumu lietā C-148/04 *Unicredito Italiano*, Krājums, I-11137. lpp., 104. punkts).

106 Līdz ar to Vispārējā tiesa pamatoti nosprieda, ka apstrīdētais lēmums nav nelikumīgs sakarā ar to, ka tajā ir norādīts vienīgi orientējošs diapazons saistībā ar atgūstamā atbalsta summu.

107 Turklāt no pārsūdzētā sprieduma 301.–305. punkta izriet, ka tajā ir sniegts pamatojums saistībā ar *France Télécom* un Francijas Republikas izvirzītā pamata par tiesiskās drošības principa pārkāpumu izvērtēšanu.

108 *France Télécom* piektais pamats, kas izvirzīts apelācijas sūdzības pamatošanai, nevar tikt akceptēts, un līdz ar to tas ir pilnībā jānoraida.

Par tiesāšanās izdevumiem

109 Atbilstoši Reglamenta 69. panta 2. punktam, kas piemērojams apelācijas tiesvedībā, pamatojoties uz Reglamenta 118. pantu, lietas dalībniekam, kuram spriedums ir nelabvēlīgs, piespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, ja to ir prasījis lietas dalībnieks, kuram spriedums ir labvēlīgs. Tā kā Komisija ir prasījusi piespriest *France Télécom* atlīdzināt tiesāšanās izdevumus un tā kā tai spriedums ir nelabvēlīgs, tad tai jāpiespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus. Francijas Republika sedz savus tiesāšanās izdevumus pati.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (trešā palāta) nospriež:

1) apelācijas sūdzību noraidīt;

2) *France Télécom SA* atlīdzina tiesāšanās izdevumus;

3) Francijas Republika sedz savus tiesāšanās izdevumus pati.

[Paraksti]